

COLECȚIA TT

TRAIAN TANDIN

Vietașii

De același autor:

- *Asasinate în scop de jaf*
- *Căpitan la crime*
- *Căpitan la Direcția Judiciară*
- *Comisar la Omoruri*
- *Condamnați la închisoare pe viață*
- *Crime homosexuale*
- *Crimele lăcomiei în România*
- *Criminali români condamnați la moarte*
- *Criminali români condamnați la pedeapsa capitală*
- *Din jurnalul unui polițist*
- *Homosexualii - asasini și victime*
- *Jocul cu moartea*
- *Judiciarul în alertă*
- *Prințul otrăvurilor*

TRAIAN TANDIN

COLECȚIA TT

Vietașii

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TANDIN, TRAIAN
Viețașii / Traian Tandin. - București : Neverland, 2019
ISBN 978-606-8390-88-8

821.135.1

Toate drepturile rezervate. Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse sau transmise, sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea editorului.

Ediție publicată de Editura NEVERLAND

Copyright © 2019

CUVÂNT-ÎNAINTE

Colonelul Traian Tandin este un polițist-scriitor cunoscut în toată țara atât de colegii săi, prin reușitele profesionale, cât și de marele public în urma editării a 64 de cărți, care au avut un real succes de librărie și de prestigiu, dacă n-ar fi să amintim decât: „Enigmele căpitanului Roman”, „Dilemele căpitanului Roman”, „Bolidul verde”, „Pedeapsă în stil american”, „Cazul Rîmaru”, „Asasin fără voie” sau fermecătoarea poveste a unui câine polițist intitulată „Adio Ringo”.

După apariția fiecărei cărți, presa de specialitate și posturile de televiziune cu emisiuni de profil, au elogiat reușitele autorului care a creat în literatura polițistă un personaj foarte îndrăgit de cititori – căpitanul Roman – nimeni altcineva decât prototipul eternului ofițer de judiciar român (de ce numai străinii să-l aibă pe al lor!).

Ofițerul a mai scris 42 de scenarii de film, din care 34 pentru televiziune (vă amintiți serialul „Enigma” de la TVR?), iar 8 didactice, în sprijinul pregătirii de specialitate a cadrelor M.I., după care s-au turnat filme de către Serviciul cinematografic al acestei instituții („Câinele de serviciu”, „Hoții de buzunare”, „Ascultarea martorului”, „Experimentul judiciar”, „Patrula de poliție pedestră”, „Patrula auto de poliție”, „Protecția locuinței” și „Acțiunea Gladiola”).

La acestea s-au adăugat sute de articole și reportaje publicate în revistele Ministerului de Interne („Pentru Patrie”, „Poliția Română”, ziarele județene de poliție) în cotidiene, reviste săptămânale, bilunare, lunare și almanahuri.

O carieră literară prodigioasă în care aduce prin tot ce scrie sufletul adevărului și al autenticității faptelor relatate, căci acum nu mai este un secret pentru nimeni, că meseria lui a fost similară cu a eroilor pe care îi creionează. Cu ei se identifică total, deoarece le cunoaște munca, el însuși fiind un reputat ofițer judiciar timp de 25 de ani și încununat în această carieră debordantă cu diploma de „Expert în afaceri judiciare” în urma absolvirii, în anul 1978, a primului curs de acest gen din țară, cu durată de un an. Iar ca dezvăluire a unui alt... secret, el este, în cărți, „Căpitanul Roman”.

„Micul detectiv al Grantului”, cum avea să fie denumit în copilărie Traian Tandin, a devenit dintr-un vrăjitor al balonului rotund, alături de fotbaliști cu faimă ca Nichi Dumitriu (Dumitriu II), Țiți Dumitriu (Dumitriu III), sau Florian Dumitrescu, un „vrăjitor” al artei criminalisticii! „Șpiț”, cum era poreclit în lumea fotbalului din Grant, a devenit, în vara anului 1966, locotenent de

miliție la numai 20 de ani. După cinci ani de activitate la formațiunile cercetări penale, economic și ofițer operativ de sector – patru ani la Hunedoara și un an la Circa 20 din Capitală –, pentru meritele sale deosebite, a ajuns la dragostea dintâi: judiciarul. Dar nu oriunde, ci în „Eiffel”-ul miliției, respectiv la Serviciul crime al Direcției judiciare din cadrul Inspectoratului General al Miliției. Aici a devenit un elev sârguincios al marelui criminalist, generalul de brigadă (p.m.) Dumitru Ceacanica, cu care a înconjurat țara în lung și în lat, rezolvând cele mai spinoase crime și enigme criminalistice care altfel ar fi rămas cu autori necunoscuți. Apoi, și-a luat „zborul” singur...

Deunăzi, venind vorba despre Traian Tandin, Ceacanica, prietenul meu de inimă, pentru care îi aduc un pios omagiu și pe această cale, mi l-a caracterizat astfel: „Dacă literatura nu i-ar roade sufletul acestui minunat comisar T.T., judiciaristul din el l-ar «ucide»!...”

Aceste frumoase cuvinte pot fi găsite și pe ultima copertă a cărții lui Traian Tandin intitulată „Din jurnalul unui polițist”, prima carte polițistă apărută după revoluție, care s-a bucurat de un imens succes. Un jurnal al unui criminalist de excepție ce urmărește traiectoria devenirii sale, a perfecționării mijloacelor proprii de investigare de-a lungul celor cinci ani până ajunge cel mai invidiat serviciu din toată miliția: omoruri!

Botezându-l „Comisarul” (și așa i-a rămas porecla lui Traian Tandin) Ceacanica și-a exprimat satisfacția de a lăsa în urma sa un discipol pe măsură care prindea criminalii și rezolva cazurile printr-un fler și finețe psihologică aparte, aidoma comisarilor-meseriași de odinioară. De aceea l-a ținut „aproape” și după ce eminentul criminalist a ieșit la pensie, cei doi se întâlneau la „șuete de taină” și de trei ori pe săptămână (dacă se putea), unde dezbăteau toate crimele cu autori necunoscuți de care se ocupa „Comisarul” și unde despicau împreună firul în șaisprezece, analizând pistecele cele mai „palpabile” care trebuiau să conducă la prinderea ucigașilor.

Dar Traian Tandin (oare pentru că este născut în zodia Peștilor?) căpătase și o altă pasiune: cea a scrisului. Unde înregistra succes de public, relatând numai cazurile pe care le rezolva personal. De fapt, debutul său în literatură a început în anul 1975, la revista „Pentru Patrie”, unde a inaugurat rubrica „Enigmele căpitanului Roman”. Un duel al minții, unde cititorii îmbrăcau „pe viu” haina ofițerului judiciar și trebuiau să-l prindă pe infractor prin mijloace logice.

Nefiind de acord să rezolve numai o singură enigmă pe lună, după cum apărea în revista „Pentru Patrie”, singura din peisajul publicistic de atunci unde

se strecurau cazuri despre criminalitatea din România și care se vindea la negru, cititorii i-au adresat lui Traian Tandin sute de scrisori prin care i-au cerut o carte de „enigme polițiste”. Totodată, în țară s-au format zeci de fan-cluburi intitulate „Enigma”.

Și așa a început evoluția literară a „comisarului” care a publicat – bineînțeles, cu același erou, „căpitanul Roman” – nu una ci cinci cărți de enigme criminalistice, toate după cazurile rezolvate de el.

Dar ofițerul dorea să facă mult mai multe lucruri bune pentru cetățeni. Fiindcă starea infrațională din România nu era dată publicității (la noi, în acea vreme, totul era perfect, iar criminalitatea „inexistentă”), el a scris o carte foarte complexă intitulată „Cum să ne ferim de infractori”, bazată pe experiența polițiștilor români și străini. Asta pentru că, în realitate, starea de infraționalitate era destul de ridicată, iar cetățenii nu cunoșteau nimic, fiind lipsiți de cele mai elementare noțiuni de autoapărare în fața infractorilor.

Așadar, cartea era destinată pregătirii antiinfraționale a românilor, pentru publicarea ei, fiind necesare avizele Cenzurii (securității) și șefului Inspectoratului General al Miliției, generalul-locotenent Constantin Nuță. Securitatea a dat aviz favorabil considerând lucrarea benefică atât timp cât nu se publicau statistici despre criminalitatea din România, ci numai sfaturi la obiect, pe varietatea principalelor genuri de infracțiuni. Generalului Nuță i-a plăcut și lui foarte mult inițiativa și, apreciind că lucrarea este de anvergură și va avea mare efect la public, a intenționat s-o semneze el, ca șef al Miliției Române.

Traian Tandin, care avea atunci gradul de căpitan și era un mare entuziast (ca toți tinerii), n-a acceptat propunerea generalului Nuță (chiar dacă acesta i-o făcuse în biroul său, la o cafea îmbunătățită cu coniac Metaxa), considerând un furt pe față de inteligență. Urmarea a fost dezastruoasă pentru ofițer. Deși era cotate ca cel mai bun specialist din țară în materie de omoruri la vremea respectivă, Nuță citându-l personal prin nu mai puțin de 32 de ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliției, ca drept mulțumire, pentru rezolvarea respectivelor cazuri spinoase, Traian Tandin a fost mutat ca simplu lucrător la circa 21 miliție din Capitală.

Iată, așadar, cât a avut de suferit un expert în probleme judiciare din cauza celei de-a doua sa pasiuni: scrisul, pe care îl dorea benefic în slujba compatrioților. Dar lucrurile nu s-au oprit aici.

La experiența profesională pe care o avea ofițerul, el nu putea rămâne la o circă de miliție, generalul Vasile (inspectorul-șef al Capitalei) promovându-l imediat ca șef al Brigăzii furturi auto-moto din cadrul Serviciului Circulație

I.M.B. Brigadă prin excelența cu profil judiciar, în anii 80 înregistrându-se în București peste o mie trei sute de furturi de autovehicule și motoare, anual.

Aici, Traian Tandin și-a format o echipă din tineri ofițeri și subofițeri și a început „asaltul”, reușind ca în anii 1982–1983 să reducă furturile de auto-moto la cifra de 300, anual. Totodată, în acești doi ani, brigada sa a fost declarată cu cele mai bune rezultate judiciare la nivelul Miliției Capitalei. Însuși generalul Nuță l-a mai citat pe țară prin 14 ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliției, iar multe ziare și publicații au relatat pe larg despre succesele brigăzii sale (descoperiri, în afara hoților de mașini și motoare, a autorilor unor omoruri, loviri cauzatoare de moarte, tâlhării, violuri, escroci, spărgători de locuințe, hoți de buzunare și infractori de tot felul).

În urma acestor succese și crezând că generalul Nuță l-a iertat, Traian Tandin a comis o a doua „greșeală”. În sensul că, în vara anului 1983, a publicat la Editura Dacia, din Cluj-Napoca, o interesantă carte de enigme polițiste, după cazurile rezolvate de el în ultimii trei ani și intitulată „Bolidul verde”. Cartea a avut un deosebit succes la public, devenind foarte repede carte de export. Astfel, ea a fost tradusă în fosta U.R.S.S. În 500.000 de exemplare, statul român încasând o sumă mare în valută, respectiv în ruble. Titlul cărții în limba rusă: „Zelenii meteor”.

Când generalul Nuță a aflat, la sfârșitul anului 1983, de această carte a „comisarului” (neangajând instituția miliției nu mai fusese obligatorie și aprobarea șefului I.G.M., ci numai a „cenzurii”) s-a făcut foc și pară. Fără a ține seama de meritele ofițerului cu brigada sa în stârpirea stării infracționale de pe raza Capitalei, precum și de faptul că statul român încasase după urma acestei cărți o sumă considerabilă în valută, el a ordonat imediat mutare lui Traian Tandin la Circa 3 miliție din Capitală, ca simplu lucrător judiciar, cu mențiunea să fie „supravegheat” și interzis să mai fie în vreun fel promovat.

Mai mult, tot din ordinul lui Nuță, șeful Miliției Capitalei, colonelul Marin Bărbulescu, l-a chemat pe ofițer și l-a pus să dea o umiltoare declarație scrisă prin care se obligă să nu mai scrie absolut nici un rând, la prima „abatere” urmând să fie dat afară din miliție. Și comisarul a scris-o plângând...

Iată unde a dus furia agramaților și a infractorilor-afaceriști care conduceau miliția în vremea respectivă. După revoluție s-a dovedit cine au fost generalii Nuță, Mihalea (locțiitorul primului) și colonelul Bărbulescu. Niște bișnițari și infractori de drept comun, care lucrau mână în mână cu capii lumii interlope, strângând averi în bunuri, bani, valută și bijuterii. O altă parte venea din jefuirea

banilor lucrătorilor de miliție din Capitală și din țară care trebuiau să cotizeze mari sume de bani pentru sprijinirea clubului de fotbal „Victoria” București (club al Miliției Capitalei, al cărei președinte era colonelul Bărbulescu), bani care nu se înscriau în evidențe (negri) și intrau în buzunarele celor trei. Dacă vreun lucrător de miliție îndrăznea să nu cotizeze (sumele erau fixe) era dat imediat afară din instituție...

În afara acestor bandiți, „comisarul”, care împlinise 20 de ani de poliție, a trebuit să stea „ascuns” la biroul judiciar al Circumscripției 3 miliție, până la revoluție. În toți acești ani, fiind declarat disident (în materie de scris, evident) nu a mai publicat nici un rând, nici chiar cu pseudonim. A scris însă pentru sertar, intenționând, fără să bănuiască vreodată că se vor schimba vremurile, ca în momentul când acumula 25 de ani de vechime în muncă să se pensioneze medical pe fond neuropsihic (exista această posibilitate printr-un aranjament cu doctorii psihiatri din rețeaua medicală a M.I., care-l îndrăgeau și aveau de la el toate cărțile publicate). După această pensionare putea să-și publice liniștit cărțile, nemaivând probleme cu generalul Nuță sau altcineva din comanda miliției. Era nevoie doar de avizul „cenzurii”, compusă din trei ofițeri de securitate, oameni de literă care și ei îl îndrăgeau pe „comisar”.

Dar n-a fost să fie așa. Traian Tandin, fiind un dăruit al judiciarului pe care l-a slujit cu abnegație, a rezistat pe „baricadele” acestuia până la revoluție, când totul s-a schimbat pentru el și nu numai. Noua conducere a poliției, recunoscându-i cu adevărat meritele de profesionist și scriitor, l-a numit pe „comisar” redactor șef al tinerei publicații care lua ființă „Poliția Română”. După 36 de ani de poliție, în luna martie 2000, Traian Tandin a fost pensionat la limită de vârstă, fiind felicitat personal de ministrul de interne pentru întreaga activitate în slujba poliției.

Cât privește cartea „Cum să ne ferim de infractori”, pe care voia s-o semneze generalul Nuță, ea a apărut după revoluție, sub semnătura „comisarului”, bineînțeles, la editura Ministerului de Interne.

Continuându-și mai departe vechea preocupare de a fi cât mai util compatrioților săi, Traian Tandin a mai publicat două cărți în sprijinul pregătirii antiinfracționale a populației, intitulate „Sus mâinile, domnilor infractori!” și „Să ne apărăm, cunoscând limbajul infractorilor”. După aprecierea specialiștilor în materie, cu această ultimă carte „comisarul” a intrat în istoria filologiei, dicționarul său cu argoul infractorilor fiind studiat de studenții la literă.

O activitate prolifică, pe măsura experienței sale de expert în afaceri judiciare și a talentului literar.

Pe măsura bogatei sale activități de polițist și scriitor, Traian Tandin a excelat prin zelul său și în strângerea unei impresionante arhive judiciare din care și-a tras seva publicării unor cazuri și articole de excepție, precum și a cărților „Evadări celebre”, „Jafuri celebre în România”, „Criminali condamnați la moarte” și „Erori judiciare”.

În acest context se înscrie și cartea de față „Criminali condamnați pe viață”, o noutate în peisajul nostru publicistic căreia îi prevăd un succes indiscutabil.

EUGEN TEODORU

DETENȚIUNEA PE VIAȚĂ

Prin articolul 2 din Decretul-lege nr. 6/7 din ianuarie 1990 în România a fost abolită pedeapsa cu moartea. Ea a fost înlocuită cu detențiunea pe viață.

În noua concepție detențiunea pe viață se execută în penitenciare anume destinate pentru aceasta sau în secții speciale ale celorlalte penitenciare. Pedeapsa detențiunii pe viață nu se aplica minorilor sau majorilor care, la data pronunțării hotărârii de condamnare, au împlinit vârsta de 60 de ani. În acest caz, în locul detențiunii pe viață se aplică pedeapsa închisorii pe timp de 25 de ani și pedeapsa interzicerii unor drepturi pe durata ei maximă.

În cazul în care cel condamnat la pedeapsa detențiunii pe viață a împlinit vârsta de 60 de ani în timpul executării pedepsei, detențiunea pe viață se înlocuiește cu închisoare pe timp de 25 de ani.

Pedeapsa detențiunii pe viață a mai fost aplicată în România de multă vreme, încă din secolul al XVIII –lea și până în anul 1969 (când a fost înlocuită cu pedeapsa cu moartea), ea denumindu-se muncă silnică pe viață.

CONDAMNAT PE VIAȚĂ ȘI ÎNCĂ CEVA

Pe la 1895, hălăduia în preajma Bucureștiului o bandă celebră, care ajunsese să bage în sperieți nu numai populația, dar și pe cei care trebuiau să asigure liniștea și siguranța cetățenilor.

Se povestește că banda Zdrelea-Mărunțelu, după ce vârase în friguri Grozăveștii, a ajuns, în fine, să pună pe ghimpi Parchetul de Ilfov și pe domnii jurați. Cu toate că, precum se știe, fusese condamnată în mai multe rânduri. Îndeosebi pretinsul ei șef, Zdrelea, bucurându-se chiar de onoarea de a fi osândit la muncă silnică pe viață, pedeapsă sinonimă cu a scrie la o gazetă zilnică. Ce-a făcut, ce n-a făcut, „eroul” a reușit de fiecare dată să evadeze și să-și reînceapă operațiile.

Ulciorul nu merge de multe ori la apă. De astă dată, în urma faimoaselor isprăvi săvârșite în capitala regatului, teribilul aventurier a fost condamnat în recidivă, la aceeași muncă silnică pe viață, pe care a mai cunoscut-o în prima sa incarnație.

Până aici toate bune și la locul lor. Însă magistratura – această mamă neobosită în veghea siguranței statului – cunoscând că banditul are sinistrul obicei de a se face nevăzut, s-a gândit să-l mai osândească și la alte pedepse, afară de aceea pe viață.

Vă înfățișăm lista completă a pedepselor pe care celebrul Zdrelea va avea să le sufere în timpul trecerii sale prin valea plângerilor, după ce va fi pornit din dealul Văcăreștilor:

– muncă silnică pe viață, pentru tâlhăriile de la Grozăvești; opt ani idem, pentru pungășiile din Dolj; o lună închisoare pentru furtul mai multor găini; șase luni și o zi pentru evadare.

Prin urmare, adio libertate! Chiar în cazul în care onorabilul va împlinii prima osândă, adică munca silnică pe viață, el va fi forțat să mai facă opt ani, șapte luni și o zi de pușcărie, pentru ca Statul să nu rămână în pagubă.

Dacă domnii judecători ar fi fost militari, i-ar fi putut spune mai scurt:

– să știi, leat, că pentru dezertare în vreme de război, se pedepsește cu moarte, de la doi până la cinci ani.

Numai că dumnealor sunt civili – și ei nu știu să pedepsească „scurt”.

O CRIMĂ CARE A ZGUDUIT DUDEȘTIUL

9 iulie 1906. Tinerii din Calea Dudești s-au adunat la hora din Bujaverca. Doi dintre ei, o fată și un băiat, părăsesc grupul, mergând – la propunerea băiatului – să se scalde în Dâmbovița, „dincolo de Vitan”. Cei doi tineri se cunoșteau de două luni. Își scot hainele rămânând numai în cămăși, și intră agale în apele Dâmboviței. Fata, mai rapidă decât băiatul, înoată înaintea acestuia. Profitând de prilej, tânărul scoate de sub cămașă un cuțit, pe care îl înfige cu repeziciune în spatele fetei. Pe apă apar pete de sânge. Deși corpul fetei nu se mai mișcă, însoțitorul acesteia îi mai aplică câteva lovituri de cuțit. Băiatul iese din apă cu priviri hăituite, se îmbracă în fugă și strânge hainele fetei, făcându-le ghem. Se uită în oglinda sângerie a Dâmboviței și aruncă cuțitul în direcția ei. Sare gardul unei curți și îngroapă hainele fetei acolo. Este seară, și puțini oameni se mai aventurau la o asemenea oră să se scalde. Silueta tânărului se pierde curând în noapte.

Cadavrul pescuit din apă

Palele morii bat apa ritmic. Ciclul acestora este întrerupt brusc. Inițial, morarul a crezut că una din buturugile care pluteau pe apa Dâmboviței i-a blocat instalația. Dar constată cu surprindere că în apă se afla corpul unei tinere, aproape dezbrăcată, prinsă în roata morii. A fost anunțat postul de poliție de la Tânganu. Cercetările efectuate la fața locului au dus la concluzia că fata a fost prinsă între paletele morii, dar că murise anterior, stare dovedită de cele șapte lovituri de cuțit care i-au fost numărate pe corp. Fiind vorba de o crimă, primarul din Tânganu a anunțat Parchetul Ilfov și Prefectura Poliției Capitalei. De la Parchet s-a telefonat la Primăria Tânganu, cerându-se „să se păzească cadavrul până ce vor sosi la fața locului reprezentanții Parchetului”. Ulterior, judecătorul de instrucție Negrea și medicul legist Ionescu s-au deplasat la fața locului, cei 34 de km fiind parcurși cu ajutorul unei trăsuri în doua ore. Între timp, sătenii au pescuit cadavrul din apă, iar medicul legist a putut să-i facă autopsia. Conform primelor observații medicale, fata nu era „de bune condițiuni”, din cauză că „avea tălpile picioarelor puțin îngroșate, ceea ce dovedește că a umblat desculță”, și, în consecință, procurorul a considerat că fata provenea dintre lucrătoarele „din marginea Capitalei”. Pe corpul fetei au fost numărate douăsprezece lovituri adânci de cuțit, dintre care cinci lovituri au fost aplicate